

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg glæder mig også meget over, at lejerne i den almene sektor nu også med borgerlige stemmer kan få lov til at få en større grad af råderet. Det er jo ikke så forfærdelig længe siden, vi havde en vældig debat herinde, hvor man fra borgerlig side slet ikke mente, at lejerne heller i den almene sektor kunne administrere det her.

Jeg forstår ikke rigtig det udgangspunkt, for som lejer i en privat udlejningsejendom har man vel lige så stort et ønske om og burde have lige stor ret til at have en grad af fleksibilitet til at kunne indrette sig. Hvorfor mener man fra Venstres side, at fordi man er lejer i en privat udlejningsejendom, vil det være til ugunst for en fremtidig udlejning, hvis man giver lejeren en råderet?

Hvorfor tror man, at lejerne vil lave noget, der er negativt? Kunne man ikke vende tanke-sættet om og sige, at selvfølgelig har en lejer et ønske om at gøre noget, som både er godt for den enkelte lejer, som bor der, og som også kommende lejere vil synes er en fordel? Hvorfor har man ikke denne positive tilgang til lejere i den private udlejningsmasse?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil allerførst sætte spørgsmålstegn ved forslaget i forhold til den private ejendomsret. Jeg kan ikke gennemskue de juridiske spidsfindigheder, der er, men jeg kan i hvert fald se, at der er et problem i forhold til den private ejendomsret, hvis vi giver lejere i den private sektor råderet over en bolig, som er ejet af en privat udlejer.

Kl. 11.55

Men jeg ser det nu heller ikke som noget problem over for den private udlejer, at lejere også i den private sektor gerne vil differentiere sig. Der er jo også store muligheder for det i dag, for man har mulighed for at aftale sig til rette i forhold til det her. Jeg ved også, at udlejere jo gerne ser, at deres boliger bliver forbedret og fornyet.

Så jeg vil sige, at jeg faktisk ikke synes, at det her i praksis er noget stort problem, men at alle muligheder er til stede, sammenholdt med at vi selvfølgelig også skal sikre den private ejendomsret sådan, at den private udlejer har hånd i hanke med, hvordan hans boligmasse skal udvikle sig i fremtiden.

Jeg synes, at det er et meget tænkt eksempel, og jeg ser ikke, at der er reelle problemstillinger på det her område.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Når man læser lovforslaget og det om den private råderet, så er der jo mange positive ord med rettigheder for lejere osv., og dem er vi sådan set enige i, og vi er glade for, at de borgerlige ligesom har vendt blad her.

Først må jeg sige til fru Inge-Lene Ebdrup, at jeg ikke forstår den grænse på 100.000 kr. Hvorfor sætte den der? Jeg er enig i udvidelsen, men hvorfor skal den dybest set være dér? Når man er et liberalt parti, hvorfor så ikke give frihed inden for de grænser, der jo er med godkendelse af rumstørrelser, 1 pct. og alt det der, der ligger i lovgivningen?

Det næste, jeg vil spørge om, er: Når man tager et kreditforeningslån til at forbedre sin egen bolig, så ved fru Inge-Lene Ebdrup jo alt om, at det normalt er 30-årigt. Hvorfor lave begrænsning på 20 år her? Der ligger jo de der begrænsninger, hvis det er elektronik, der ikke kan holde længere og alt det der. Men hvis det er varige forbrugsændringer, som kan holde i 30 år, hvorfor så ikke lade lejerne få den glæde med? Som liberalt parti skulle man spørge: Hvorfor ikke ligegille her, det koster jo ikke nogen noget, andet end at afskrivningerne bliver lidt mindre?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Til det sidste, der bliver nævnt om realkreditbelåning, så er det sådan et meget teknisk svar. Men jeg vil sige det sådan, at når man som privat vil ud og optage et realkreditlån, så ser realkreditinstitutterne ofte meget på, hvad det skal bruges til. Når der er en løbetid på 30 år, så ved jeg, at man jo kigger på, om det kan holde i 30 år.

Det betyder ofte i praksis, at vil man låne i et realkreditinstitut, f.eks. til et køkken, så vil de der måske ikke kigge på løbetiden, men kigge på belåningsprocenten, fordi de ikke vil risikere efter f.eks. 20 år at stå med en bolig, der er gældsat mere, end den kan koste. Så der bruger man altså, kan man sige, ikke løbetiden, men bruger belåningsprocenten.

Her bruger vi så belåningsprocenten for at sikre akkurat det samme. Det er det tekniske svar. Nu kan jeg se, at min lampe lyser, så jeg vil bede hr. Carsten Hansen om lige kort at opridsse det første spørgsmål, for det vil jeg også gerne svare på.